

lignende Maade, vilde Venstres Presse virkelig have godt Stof, men den maa ikke have opdaget endnu, at Principet for Ministeriet Neergaards Statsdrift er et ganske andet end det, der gælder for de socialistisk styrede Kommuner. Ved en Drittsmaade af den Art, som fremdeles anvendes i Statens Virksomheder, er det ganske uberettiget at tale om Overskud; selv om denne Drift giver et Par Millioner her og dér, er disse jo saa langt fra at være Overskud, at de i Virkeligheden blot er en Konstatering af, at Underskuddet ikke er helt vanvittigt. Vi har i Finansministerens Tale og i den Tale, vi har hørt her i Dag, ligesom tidligere faaet kundgjort, at Venstres Valgparole er Balance, og at de Konservative sluttede smukt op ved Siden af og kundgjorde, at deres Valgparole er mere Økonomi. Der er altsaa god Samklang mellem de to Partier, de hører naturligt sammen, har levet sammen i disse 4 Aar og maa gaa til Grunde sammen i den nærmeste Fremtid. Der er altsaa noget at stræbe efter. Balancen skal ikke komme i dette Ministeriums Tid; Venstre er paa det rene med, at de skal gaa til Valg paa Balancen. Vi skal altsaa ud og præsentere Underskuddet ogsaa i Valgkampen, og derefter skal Venstre søge et Flertal tilvejebragt for at hidføre Balance i de kommende 4 Aar. Vi vil altsaa have Mulighed for, hvis Venstre sejrer, endnu i 4 Aar at skulle høre den samme Sætning om Balancen, som er i Udsigt. Da vi imidlertid alle sammen ved, hvor elendigt det ser ud baade for Staten og for talrige Borgere i den danske Stat, er der neppe Grund til paa dette Stadium at fordybe sig i de kunstfærdigt opstillede og arrangerede Tal, som den højtærede Finansminister afleverede ved Fremsættelsen.

Som alt sagt, naar der overhovedet er blevet Debat ved denne Lejlighed, er det jo af andre Grunde end dem, der indeholdes i selve Tillægsbevillingslovforslaget, og fordi man, som sagt, fra Ministeriets Side ikke synes tilbøjelig til at aabne Adgang til Forhandling om den interessante Beretning angaaende Landmandsbanken, som blev afgivet, just da Finansloven var til anden Behandling. Det var, synes jeg, lidet rimeligt af Ministeriet ikke at søge at skabe Adgang til Forhandling om Bankkommissionens Beretning. Det ser ikke særlig godt ud, at Ministeriet søgte at hindre en saadan Forhandling, da Ministeriet jo ikke er uberørt af den Beretning, som Bankkommissionen har afgivet.

Jeg har set, at et konservativt Blad, der hedder „Nationaltidende“, har bebudet, at nu skulde der finde en ny Skandale-

debat Sted herinde, og den højtærede Statsminister annekterede ved Nytaarsbanketten det ærede Medlem Hr. J. A. Hansens Betegnelse for Debatterne her, da han talte om „Affære-Politik“ og daglige Affærer, som udspilledes i Rigsdagen. Jeg tør maaske i den Anledning sige, at hvis der er noget, der kan betegnes som Affære eller Skandale, som nu skal debatteres her, saa var det dog maaske rigtigt at rette Bebrejdelsen mod dem, der har lavet Skandalerne, lavet det, der giver Anledning til Debatten herom, og Bankkommissionens Beretning er da i høj Grad en Beskrivelse af Kapitalismens Kæmpeskandale i Danmark i de senere Aar; dette kapitalistiske Selskab, der har regeret her i Landet og regerer den Dag i Dag, regerer i Kraft af deres Penge, dette kapitalistiske Selskab, som støttes, værnes og beskyttes af de nuværende politiske Magthavere, dette Selskab har lavet Skandalen. Hvis der er nogen Skandale at tale om, saa ret Bebrejdelsen derhen, hvor Svindelen er foregaaet, og hvor i øvrigt en Række mislige Affærer har fundet Sted! Det forekommer mig, at Ministeriet og dets Presse fremfor at bebrejde andre Skandaledebatter skulde drage Lære af Kæmpeskandalen og medvirke til at undgaa saadanne kedelige Affærer og Skandaler i Fremtiden, sikre sig derimod saa godt, som man er i Stand til.

Jeg har ogsaa set nogle fantastiske Historier i den samme Regeringspresse om, hvad der skal ske ved denne Forhandling. Her skal være Ministerstorm, har jeg læst, her skal være Dagsordensdebat, endda i flere Afdelinger: en Dagsorden rettet mod den højtærede Statsminister, en anden rettet imod den højtærede Udenrigsminister, og her skal naturligvis, har man slaaet fast, fortsættes med den sædvanlige Personfølgelse. Tiden vil jo nu vise, hvad der skal ske. Jeg tror imidlertid, at den saakaldte borgerlige Presse er for indbildsk, naar den mener, at nogen paa dette Stadium vil arrangere Ministerstorm. Man behøver jo ikke at spilde Krudt paa en Plimsoller, den synker af sig selv; der kan gaa et Par Dage mere eller mindre, men den synker af sig selv. Er det først konstateret, at det er en Plimsoller — og det er tilstrækkeligt konstateret om dette Ministerium — behøves der virkelig intet Krudt for at faa den til at synke. Plimsolleren flyder endnu, holder sig oppe ved nogle mere eller mindre fantastiske Lovforslag: vidtløftige, vidtgaende Toldplaner, vidtgaende Planer om at hindre den Smule Erhvervsliv, som endnu er i Gang, i at fortsætte, men det gaar ikke ret længe, Plimsolleren synker før eller